

Kauniina päivänä jäätien ajelu on unohtumaton elämys.

Pielisen jäätie – erilainen elämys

Pielisen seitsemän kilometrin jäätie on henkireikä alueen asukkaille ja erikoinen elämys matkailijoille. Vuonislahtelaisille se avaa myös ehkä maakunnan tasaisimman tien mm. lähikauppaan. Turisteille taas mahdollisuuden käydä ostoksilla ja huvituksilla Lieksan keskustassa.

Lehtitietojen mukaan nyt kaupunkikin olisi ohjelmalveluyrittäjien toivomuksesta parantamassa rahallisesti tuota tiepalvelua. Toiveena on saada jäätien, joka on aurattu 20-22 metriä leveäksi, reunaan luistelu-ura. Ura (ehkä 2,5 m) erotettaisiin aurasvaiheessa matalalla lumipenkalla muusta ajoradasta. Kaupunki kustantaisi tienpitäjälle (ELY-keskus) aiheutuvan rahallisen lisäkustannuksen.

Matkailuyrittäjien ja asukkaiden intoa kuitenkin laimentaa kuulem-

ma normirikkaan ELY-keskuksen kyyninen suhtautuminen asiaan. Olisiko esteenä tieturvallisuuden vaarantuminen - ainakaan jään kestämisestä ei kuitenkaan liene kysymys. Jäätien on 50 km nopeusrajoitus, eivätkä autot saa siinä pysähtyä.

Voisikohan asiassa käyttää sitä presidentti Niinistön tempua Putinin kanssa eli kaupunginjohtaja soittaisi tiejohtajalle Kuopioon ja selittäisi miten isosta asiasta tässä on kysymys. Kuopiossahan jääteitä myös luisteluun on ollut kautta aikojen.

Muuten viestittelyyn ja tämänkin asian kannanottoon on olemassa suoralinja eli facebookin Pielisen kieräjä –sivut.

*Jäätävän ystävällisesti
Reino Kuivalainen*

Viime talvena Kolin jäätien vahvuus uutisoitiin televisiossakin.

Puinen pyhäkkö

Kuvanveistäjä Eva Rynänen toteuttama Paaterin kirkko on ainutlaatuinen taideteos, joka soveltuu myös pienimuotoisiin musiikkiesityksiin.

KOLI KARELIA WINTER PHOTOGRAPHY COMPETITION VALOKUVAUSKILPAILU ON ALKANUT!

Teemana tänä vuonna on Talviset kansallispuistot - Suomi 100 vuotta. Valokuvauskilpailu on harrastelijoille ja ammattilaisille. Kummassakin sarjassa palkitaan kolme parasta.

Lisäksi valitaan molempien sarjojen kilpailukuvista seitsemän muuta kuvaa Kolilla nähtävillä olevaan näyttelykokonaisuuteen, yhteensä 20 kuvaa.

Kilpailussa jaettavien palkintojen yhteisarvo on yli 1 000 euroa.

Kilpailu on käynnissä 31.12.2016-25.1.2017.

Lue lisää: www.koli.fi/valokuvaus.

Kipinöintiä vuosikymmenet

Näin ikäihmisenä, kun katson elämäni taakse, menen tosi kauas lapsuuteen. Näen tokaluokkalaisten tytön piirtämässä ja värittämässä sinikantiseen ruutuvihkoon kankaan malleja, joista kuvittelin tekeväni mekkoja itselleni. Onneksi oli viisas opettaja, hän ymmärsi ihastella ja kannustaa tekeleitäni. Ehkä se luovuuden kipinä syttyi jo silloin.

Sitä liekkiä olen varmaan pitänyt yllä koko aikuisiän. Olen tehnyt vaatteita itselleni, perheelleni ja vähän vieraillekin. Sisustustekstiilejä on myös syntynyt, mattoja ym.. Nyt huomaa, että aina on pitänyt tehdä omannäköistä, ei valmiin mallin mukaan. Itsepäisyyttä varmaan!

90-luvulla, kun vuosia kestänyt työura tekstiili- ja vaatetusalalla päättyi, alkoi loma ja haahuilu, että mitäs nyt, työikää oli jäljellä. Erinäisten hoitoalan työpätkien jälkeen elämäntilanteeni muuttui, jouduin omaishoitajaksi. Se mahdollisti sen, että voin tehdä töitä kotona – niin vaikka mitä. Silloin tuli muotivillitykseksi poppanakankaasta tehdyt takit

ja asusteet. Niinpä tein mm. yksilöllisiä takkeja, liivejä ja jakkuja.

Ja yksi asia johtaa toiseen. Varastoihini alkoi kertyä poppanakangastilkkuja, joita en hennonnut heittää pois. Nyt tarvittiin taas sitä luovuuden kipinään puhaltamista. Olin jo joitakin vuosia aikaisemmin ostanut kangaspuut ja teollisuusompelukoneet, joten ei kun ”säveltämään” uutta ja uniikkia. Kuidoin poppanasta kapeita kankaita, ja ne tilkut, ne vasta inspiroivatkin. Muodostui kuvallisia tarinoita kudotuille kankaille. Oli suunnattoman ihanaa leikkiä väreillä ja muodoilla. Ja taas löytyi ihastelijoita. Niinhän sitä sanotaan, että kissa kiitellen elää, katinpoika kaunistellen! Kaipa aloin uskoa, että tekeleissani on jotakin jujua.

Noihin aikoihin 2000-luvun taitteessa perustettiin käsityöläisten osuuskunta, joka toimi myynti- ja markkinointikanavana. Vaikka sieltä lähti töitäni maailmalle, tuli todistettua sekin tosiasia, ettei käsityöläisenä päätoimisesti elä.

Tässä yhteydessä en malta olla ottamatta kantaa tekstiilitaitteen,

sisustustekstiilien arvostukseen, en tarkoita omia töitäni vaan yleisellä tasolla. Ammattisuunnittelijoiden, sisustusarkkitehtien ja alan ammattilaisten taholta. Kun stailataan koteja, ryijyt, tänään ym. arvotekstiilit poistetaan seiniltä. Kunpa joku alan guru uskaltaisi tuoda niitä esille uusissakin suunnitelmissa.

Tämänhetkinen kipinöintini on suuntautunut kierrätysmateriaaleista uusiutuotteiden tekemiseen. Niin paljon hyvälaatuista materiaalia heitetään pois. Vaikkapa vanhasta villatakista saatu materiaali voi elää uuden elämän ihan toisessa muodossa.

Tämä kaikki on minulle tällä hetkellä turhautumisen torjuntaa, vähällä rahalla ja mielikuvituksella saa paljon kaunista.

Kiitos vuonislahtelaisille, että saan tuoda esille vuosien varrella tehtyjä töitäni. Osa on ollut esillä näyttelyissä aikaisemminkin, nyt sitten uudelleen.

Kipinöimisiin

Anita Sapattinen